

עיריית הרצליה

פרוטוקול ועדה – הסיפור המשותף של הרצליה

ועדה מס' 2

שהתקיימה במרכז נגה

ביום שלישי, ז' בטבת תשפ"ה, 7/1/2025

חברי הוועדה

נוכחים ה"ה:

יו"ר הוועדה	-	כב' השופטת (בדימוס) הילה גרסטל
מנהל הוועדה	-	מר יהודה בן עזרא
חבר מועצה	-	מר עופר לוי
חברת מועצה	-	גב' גלילה יבין
חבר מועצה	-	מר משה ועקנין
חבר מועצה	-	מר דניאל צרטוק
נציגת ציבור	-	גב' דנה אדמוני
נציגת ציבור	-	גב' אילאיל פלמוני שלזינגר
נציגת ציבור	-	גב' ליאנה טיאנו
נציג ציבור	-	מר יריב דרור
נציג ציבור	-	הרב יעקב נקי
מזכירת הוועדה	-	גב' אריאלה חגבי

חסרים ה"ה:

חברת מועצה	-	גב' דנה אורן ינאי
חבר מועצה	-	מר צבי וייס
חברת מועצה	-	גב' פזית בכר
נציגת ציבור	-	גב' שרה מאירמן
נציג ציבור	-	מר תמיר קסטיאל

אורח:

מנהל אגף תרבות, נוער וקהילה	-	מר רן שלהבי
-----------------------------	---	-------------

נושאים לסדר יום:

1. קול קורא – ניתוח פניות שהתקבלו
2. חשיבה משותפת על רעיונות נוספים לשיתוף מורחב של הציבור
3. הקמת צוותי משנה
4. שיח בנושא הוספת חבר/י ועדה
5. שקיפות הדיונים

פגישת התנעה - פתיחה:

הילה גרסטל:

אחה"צ טובים. אני שמחה על אלה שהגיעו, ואני מאוד, מאוד מצטערת על זה שאנחנו בפורום מצומצם. אני מבינה אריאלה, תקני אותי אם אני טועה, שרק שלושה בעצם הודיעו שהם לא יכולים להגיע. לגבי כל השאר, אנחנו לא יודעים, וזה חבל. מאחר שהוועדה הזאת חשובה וחיונית, אני חושבת שמי שרוצה להיות חבר בה, צריך לקחת על עצמו את המחויבות של להיות נוכח בישיבות, חשוב להעביר את זה לחברי הוועדה. אנחנו במיוחד, קבענו את הישיבות חודשים קדימה, כדי שאפשר יהיה לראות אם מישהו לא יכול להגיע. אז שלושה אנשים שלא מגיעים זה במסגרת הסביר והנורמלי, אבל אני יכולה לומר שאני מאוכזבת מהנוכחות הדלה.

נכנס מר ועקנין.

שלום. חשבנו שלא תגיע, נעים מאוד. וברוך הבא. אז זה הפתיח של האכזבה על הנוכחות הלא מלאה, למרות שועקנין קצת שיפר את המצב. אתה רוצה לספר לנו קצת עליך?

משה ועקנין:

בשמחה. אני משה ועקנין, חבר מועצה כבר 11 שנים, יו"ר ש"ס בהרצליה, פעיל חברתי. פועל עם הציבור הדתי והחילוני, וגם בפעילות התורנית בעיר. מחובר להרבה קהילות. אני בא מהצפון, מקרית ביאליק. באתי בעקבות אשתי להרצליה, ואני פה כבר מ-1994 בעצם. יש לי פה כמה עסקים בהרצליה. זו עיר שאני מאוד אוהב, עיר של אנשים, עיר יפהפייה. ואנחנו נחבר כמה שאפשר.

הילה גרסטל:

תודה. אני חושבת שכולנו פה בגלל זה, מי שהגיע. קיבלתם את סדר היום. אני לא אלך לפי הסדר של מספור הנושאים, כי הנושא הראשון שחשבתי להתחיל זהו – **נושא מס' 4 - שיח בנושא הוספת חברי ועדה.**

זו השאלה של השיח. אנחנו בישיבה הקודמת ולאחריה, העלינו את הנושא שצריך שיהיה בעצם ייצוג לכל גווי האוכלוסייה בעיר. דיברנו על האפשרות לצרף מישהו, וחשבנו אולי נוער חרדי מהרצליה. וגם מישהו מהקהילה הרפורמית או הקונסרבטיבית. הייתה גם הצעה להוסיף עוד מישהו/מישהי מהפורום החילוני. נראה לי שדווקא הנוכחות פה מראה שיש פה בעיקר חילוניים.

דנה אדמוני:

אני לא חושבת שאפשר להסיק מזה. בפגישה הקודמת הייתה נוכחות מאוד יפה לשני הצדדים, אז צריך לאזן.

הילה גרסטל:

כן. היו עוד שלושה, אם אני לא טועה. הייתה שרה, היה הרב נקי ווייס.

משה ועקנין: נבחרו חברי ועדה, הם לא מאוזנים. בכל מקרה אין איזון במספרים.

הילה גרסטל: נכון. אבל אני חושבת שהמספרים לא כל כך חשובים, כמו הייצוג של כל האוכלוסיות. גם אם יש מעט חרדים, לא הצלחנו לגייס.

דניאל צרטוק: אני רוצה להשלים את ההצעה שלך. יש פה בית הלל בהרצליה ב', שזה מרכז לחזרה בשאלה. יש שם נוער חרדי לשעבר מדהים. ואפשר לשלב אותו גם בשיח. לדעתי הם גם ישמחו להגיע. זה ייתן לנו תדמית ותמונה גם של נוער שהיה בעבר חרדי ומה זה אומר להגיע לעיר.

משה ועקנין: אפשר גם הפוך. להביא חוזר בתשובה, שחזרו בתשובה והתחזקו ולשמוע גם אותם.

הילה גרסטל: אז אני אשמח. בדיוק לשם כך פתחתי את זה לדיון, כי אני חושבת שבועדות גדולות זה קצת יותר מסורבל, מאחר שכמו שהבהרתי גם בפעם הקודמת, חלק גדול מהעשייה צפויה להתבצע בצוותים יותר קטנים. אני חושבת שיש חשיבות גדולה שיהיה ייצוג של כל מרכיבי האוכלוסייה בעיר. שקולם יישמע. אני חושבת שהרעיון שלך, דניאל, הוא נהדר. ואם מר ועקנין יוכל לעזור לנו, אז זה יהיה מצוין.

עופר לוי: אני אשמח בהמשך לדברים, להביא גם נציג מבית כנסת קונסרבטיבי או רפורמי, יש לנו כזה, אביא נציג משם. יש את תורת חיים. אני אשב עם הנציג שלהם, ואנסה להביא מישהו. יש לי רעיון למישהו שהוא אגב נוטה להיות בין שני הצדדים. זאת אומרת, הוא גם מגיע לתפילות שלנו בתורת חיים, וגם מגיע לתפילות בבתי הכנסת האורתודוקסיים, הרגילים.

מזוין. מי זה? תוכל לציין את שמו?

עופר לוי: כן. בהחלט. זה החזן. חזן בשם יעקב זינגבוים. הוא הרצלייני. אני אשמח לדבר איתו, ולהביא אותו. הוא מגיע אלינו, ונותן לנו המון, המון עזרה, ומפעיל לנו המון אירועים.

מה זה לנו?

עופר לוי: לנו, סליחה שאני אומר, לנו זה לקהילה הקונסרבטיבית. יש לנו את תורת חיים. הוא מופיע באירועים שונים, באירועי חנוכה, בר מצוות. הוא מאוד מאוד, מחובר לשני הצדדים.

מזוין, יופי.

אני מציע, מכיוון שיש כיוון להחלטה להוסיף עוד חברים, מה שבהתחלה קצת התלבטנו וחשבנו שלא, אז כל החברים מוזמנים להציע הצעות, ולהעביר במייל למזכירת הוועדה, עם שמות והצעות. אנחנו נקבל את ההצעות, נדון יחד עם הילה, נבחן ונבנה את זה מאוזן ונכון. הוועדה צריכה להיות מאוזנת. שיהיו בה גם חילוניים, וגם דתיים, וגם חרדים, ומכל מיני זרמים.

יהודה בן עזרא:

סליחה לרגע, אני רוצה לתקן משהו. אם החלטנו פה שאנחנו רוצים להכניס שלושה זרמים, קטגוריות, אז ברגע שתכניס עוד, זה יהפוך לעוד עניין, (מתנצל שאני אומר) נציג של דנה, ונציג של מרצ, ונציג של ש"ס ועוד ועוד. זאת אומרת, אנשים ירצו כל אחד נציג משלו. לכן בואו נקבע כפי שהגב' הילה יו"ר הוועדה אמרה, על שלוש קטגוריות שדיברנו עליהן.

עופר לוי:

נציג קונסרבטיבי, נציג רפורמי, נציג חרדי.

יהודה בן עזרא:

אני לא הייתי סוגרת את זה, עופר. אני חושבת שניתן לאנשים לחשוב, כמו שיהודה אמר. יציעו במייל. אנחנו לא חייבים לקבל החלטה עכשיו.

גלילה יבין:

זה ייקח אותנו עוד פעם למצב שכל אחד יציע, את יודעת על מה אני מדבר. אני מקווה שלא תיכנס פה פוליטיקה.

עופר לוי:

לא, לא, אין פוליטיקה.

יהודה בן עזרא:

בשביל זה אני פה. העיקרון הוא שאנחנו רוצים שיהיה פה ייצוג יותר רחב לאוכלוסיות בעיר, זה מקובל. אריאלה, את השם שעופר הציג, את כבר יכולה לרשום כהצעה.

הילה גרסטל:

אני אעדכן.

עופר לוי:

אני חושב שכדאי להביא גם מהקהילה הגאה אולי נציג, זה גם חשוב.

דניאל צרטוק:

אני אביא, בשמחה.

עופר לוי:

רגע, שנייה. אנחנו מדברים על חילוניים ודתיים. אז תחת הכותרת של החילוניים והדתיים, נכנסת הקהילה הגאה ...

הילה גרסטל:

אני אעשה את הבירור.

יהודה בן עזרא:

נכנס אורח מר רן שלהבי – ראש אגף תרבות.

אריאלה חגבי: נציג את האורח שנכנס, מר רן שלהבי.

יהודה בן עזרא: מנהל אגף תרבות.

רן שלהבי: אני מנהל אגף תרבות נוער וקהילה. אפרופו הקהילה הגאה, אז מנכ"ל לשעבר של האגודה למען הלהט"ב.

גלילה יבין: יש לנו נציגות מאוד מכובדת.

הילה גרסטל: נכון. אבל כאן אנחנו צריכים לקחת החלטה עקרונית בנושא של אורחים. זאת אומרת, כי זאת שאלה, רן, זה משהו שאתה לא צריך לקחת כרגע באופן אישי, אבל אנחנו צריכים להחליט כוועדה, אם הוועדה פתוחה לאנשים שהם לא חברי הוועדה. אם כן, אז זה משהו שצריך להיות שוויוני. אנחנו צריכים להגיד, אוקי, מי שרוצה, יכול לבוא..

אריאלה חגבי: אני רק אתן הסבר, מר רן שלהבי מנהל אגף תרבות נוער וקהילה, הופיע בהזמנה לידיעה. הוא בחר להגיע לראות ולהתרשם.

הילה גרסטל: זה בסדר. אין לי שום טענה. אתה מבין שהשאלה העקרונית עולה, כי יש זרמים בתוך העיר, שאני חייבת לומר שלפני שהסכמתי לקחת את המינוי הזה כיו"ר ועדה, לא הכרתי. יש הרבה זרמים תת קרקעיים לא קלים, נקרא לזה. אחת הטענות שגם עולה קצת בפניות, שתכף נדבר עליהן, זה הנושא של ה**שקיפות** של דיוני הוועדה. עכשיו, לא לקחנו עוד החלטה עקרונית, עד כמה הדיונים שקופים. האם הם שקופים לגמרי, האם חלק מהדיונים יהיו דיונים סגורים של הוועדה. יכולים להיות שיקולים לכאן ולכאן בהקשר הזה. האם אנחנו פותחים את זה לכל מי שמעוניין לבוא, עם הבנה שזה יכול לייצר הטיות. אני מתבטאת באופן יותר דיפלומטי. הטיות כאלה או אחרות. אז צריך יהיה לקחת החלטה עקרונית. נושא 5 קשור לזה.

נושא מס' 5 – שקיפות הדיונים

כעת נדבר על הנושא. עד כמה אנחנו רוצים לפתוח את עצם הדיון לנוכחות של גורמים נוספים, שהם לא חברי ועדה. זאת השאלה. אם התשובה היא שאנחנו לא רוצים לפתוח, אלא במשורה, אז צריך קריטריונים. כי אי אפשר לפי גחמה של מישהו, או לפי העדפה של מישהו להחליט מי כן יוזמן ומי לא יוזמן. מי כן יוכל להיות נוכח, ומי לא יוכל להיות נוכח. זה משהו שהוא לא סביר כמובן, לא עובר שום מבחן. אז אני מוכנה לשמוע.

יהודה בן עזרא:

אנחנו צריכים להשלים קודם כל את חברי הוועדה, שנדע מי יש לנו, כמה יש לנו, וזה יהיה מאוזן, עם השתתפות של כל המגזרים.

לגבי שקיפות - השקיפות היא בעצם פרסום הפרוטוקולים. כל מה שאנחנו מדברים פה, יעלה באתר של העירייה. לגבי אורחים. חד משמעית, אל תיקח אישית (פונה לרן), אורחים לא צריכים להגיע. רן הגיע בגלל האכפתיות ועודף האחריות שלו. המבנה הזה הוא באחריותו. אנחנו קיבלנו את המקום ממנו. לכן הוא בא לראות אם הכל בסדר. אם קיבלנו את כל מה שרצינו. אורחים לא יכולים להגיע בשום מצב. מה שכן, לגבי הזמנת אנשים, דוברים אפשר וצריך להזמין. אבל זה לא יכול להיות באקראי או בגחמה. אחת הסמכויות של חברי הוועדה, שהם יבואו ויגידו, אנחנו חושבים שנציג מסויים - כדאי לשמוע אותו. הם יציעו את זה בפורום הזה, ופה נקבל את ההחלטה אם מזמינים את הנציג הזה או לא. זו צריכה להיות הדרך להזמנת אנשים נוספים, כאורחים.

הילה גרסטל:

ברשותכם, לפני שנשמע את הדעות של חברי הוועדה, הנושא של הוועדה שצריכה להיות מאוזנת, הפרשנות של ועדה מאוזנת יכולה להיות כפולה. הפרשנות שאני רואה לה, זה שיהיה כמו שהבנתם, ייצוג לכל מרכיב באוכלוסייה בהרצליה. שמעתי קולות במסגרת הזרמים התת קרקעיים, שהאיזון הוא לא צריך להיות כזה, אלא שהאיזון צריך להיות כזה, שיבטא את מאזן הכוחות בעיר. כלומר, כמי שנניח בעירייה, מועצת העיר, יש שם איקס אנשים מסיעה אחת, לפי תוצאות הבחירות, ואיקס אנשים, ככה זה צריך להיות בוועדה. אני חייבת לומר, אני לא שותפה לזה. אני לא חושבת שאנחנו איזשהו מיקרו קוסמוס לא של הכנסת, ולא של מועצת העיר. אני חושבת ומקווה שאנחנו לא נגיע לאיזשהו מצב שבו נצטרך להצביע, ואז תהיה משמעות למאזן הכוחות, כי זאת לא המטרה שלנו. המטרה שלנו, לא להיות במצב שרוב חילוני קובע משהו עבור מיעוט כזה או אחר. **אלא המטרה שלנו זה לייצר את ההסכמות ואת החיבור יחד.** אם אנחנו נגיע למצב שנצטרך להצביע פה, אני אראה בזה כישלון של הוועדה. כי רוב יש גם במועצה. המועצה יכולה להחליט מה שהיא רוצה. והיא לא צריכה ועדה שנועדה לחבר את הצד האנושי, ואת הצד החברתי, ואת הביחד. את הביחד לא כסיסמא, את זה רציתי להעיר לגבי הנושא של האיזון. אני מקווה שכולם שותפים.

דניאל צרטוק:

אני דווקא נוטה לא להסכים, אם תרשי לי. מאחר והוועדה הזאת אמורה לקבל באיזשהו שלב המלצות, הרי אנחנו לא יושבים רק בשביל השיח הנעים, אנחנו אמורים בסוף לתת המלצות או איזשהו כיוון מסויים.

דנה אדמוני:

לדון בסיטואציות מורכבות.

דניאל צרטוק:

נכון. סיטואציות מורכבות, שבסוף אם רק נשב ונדון בהן, אני אהיה מאוכזב. אני חושב שבסוף נרצה להמליץ או להסכים על משהו. לכן, צריך ייצוג שבפרופורציה לתושבים, שלא יהיה מצב שהמיעוט נותן המלצות בניגוד לצרכים של הרוב לדוגמה.

הילה גרסטל:

אז אני חושבת שיש לנו תפישה שונה על הוועדה הזאת. אני חושבת שגם כשאנחנו נגיע לאיזשהו קו גמר, ואנחנו עוד לא יודעים מה יהיה קו הגמר כמובן, בהחלט יכול להיות שזה סוג של ועדה מתגלגלת. דנה אמרה, פתרונות. פתרונות, ייתכן שיידרשו לאורך תקופה לא מבוטלת. אנחנו עוד בשלב שעוד לא זיהינו את כל הקשיים, ואני בהחלט רואה מצב שבו יהיו פה דעות שונות. בעיניי, אין שום משמעות לרוב של אצבעות. יהיו פה דעות שונות. אני מקווה שהדעות השונות לא יהיו על בסיס של חילונים שיחשבו ככה, ודתיים שיחשבו ככה ושאר אחד לא ילך אחד לקראת השני. שוב, אם זה יהיה המצב, אני אראה בזה כישלון של הוועדה. אני חושבת שאם המטרה שלנו זה לאתר את הקשיים, את הבעיות, נקרא לזה, ולפעול לפתרון שלהן, אז צריכה להיות הכרה אצל שניים, שלושה, ארבעה צדדים שיישבו סביב השולחן הזה, בצורך בפתרון. עכשיו, יכול להיות שלא בהכל תהיה פה הסכמה. אגב, בהחלט יכול להיות מצב שבו נחשוב על איזשהו פתרון, שחלק מהחילוניים יחשבו שהוא נכון, וחלק מהחילוניים יחשבו שלא. זאת אומרת, אנחנו לא תפורים מאותו בד. לכן, אני חושבת שאנחנו צריכים להיזהר מליישם לתוך הוועדה הזאת תבניות שיש לנו מהעולם האחר שלנו, שהוא העולם הפוליטי. אני הייתי רוצה שזה יהיה סוג של בועה שונה לגמרי. ולכן אני חושבת שהאיזון הוא לא איזון מספרי, אלא איזון ענייני. כלומר, נוכחות. אני מאוד מקווה. אתם יודעים, יש ועדות שיש להן גם יותר משקל נניח בחיים של כולנו, שלא מגיעות לכלל מצב של צורך בהצבעות. אני יכולה להגיד לכם שהייתי חברה 5 שנים בוועדת סל הבריאות, שזו ועדה מאוד, מאוד קשה בהרבה מאוד היבטים ומורכבת מגורמים עם אינטרסים מנוגדים ברמות. כל ההחלטות מתקבלות בסופו של דבר פה אחד. יושבים שם חרדים, ויושבים חילוניים, ויושבים נציגי קופות, שיש להם אינטרס ממשרד האוצר, ויושבים אנשים ממשרד הבריאות, שיש להם אינטרס שונה ויש נציגי ציבור. בשורה התחתונה בסוף, כל ההחלטות, ואלו החלטות של דיני נפשות, אלה לא החלטות של איכות חיים, כמו שאנחנו יושבים פה והחלטות מתקבלות פה אחד. אפשר בשיח נכון, לוגי, עם רצון מתאים, והתכוונות מתאימה, להגיע להסכמות, ולשם אני מכוונת.

דנה אדמוני:

איפשהו ממה שהקשבתי פה, אני מצד אחד מתחברת לדברים שדניאל אמר. מצד שני, לנקודות שאת העלית פה. אני חושבת שבאמת, יש דרך בשיח כנה ואמיתי למצוא, לדעת להתחשב כולם בכולם. לחלוטין, אני מאמינה. מספיק שאנשים שנמצאים פה באים באמת בנפש חפצה ורצון טוב, אני חושבת שזה יהיה קשה, אבל אפשר למצוא דרך. זה מצד אחד. מצד שני, להגדיר שאנחנו בבועה מנותקת ממה שקורה בחוץ, אני חושבת שזה לא בדיוק כך...

רק בהיבט הפוליטי-

הילה גרסטל:

לא, לא. אני לא נכנסת. באמת פוליטיקה זה הדבר האחרון שאני רוצה להידמות לו.

דנה אדמוני:

רק בהיבט הזה.

הילה גרסטל:

אז מהבחינה הזאת, כי עדיין אנחנו חיים, ההשלכות של מה שקורה ברמה הארצית, משליכות עלינו גם כעיר. אנחנו לא מנותקים מהסביבה. ויש לזה משמעויות שהן משליכות על חי היום יום שלנו. לכן גם כשהיו בחירות בעיר, ונבחר רוב ליברלי, זה קרה מסיבה כלשהי. זה לא הגיע באופן מנותק. שוב, אני רוצה להזכיר, אימא שלי היא אישה חרדית, ויש דרך, ואני מאמינה שאפשר לחיות ולמצוא דרך לדו קיום. ושבאמת כל אחד ירגיש שיש לו את המקום שלו, ויודע לכבד את הצד השני. אני באמת מאמינה שאפשר. אבל לצייר את זה, זה נראה לי אוטופי ולא ריאלי לבוא ולהגיד, אנחנו בבועה, מנותקים, כי ההשלכות הן מורכבות.

דנה אדמוני:

דנה, אני הגדרתי בועה. הכוונה שכאן זה לא יתנהל בתבנית של מועצת העיר או הכנסת. לזאת הכוונה, שיהיה פה ייצוג. נחזור לנושא **השקיפות**. יהודה מציע שהפרוטוקולים יעלו לאתר, שאנחנו נהיה אלה ששולטים על מי מוזמן לישיבות.

הילה גרסטל:

אני חושב שאחד מהכללים שאני חי לפיו, זה אם אני לא עומד מאחורי מה שיוצא מהפה שלי, או מתבייש ממנו, אז אין לי טעם לומר אותו. יכול להיות שפתרון ביניים הוא לדעתי, שאפשר לשדר את כל הדברים האלה ביוטיוב. בין אם זה חי, או לא חי, אבל כולם צריכים לראות מה שקורה פה.

דניאל צרטוק:

כדי למנוע התערבות של גורמים מבחוץ נגיד, כמו שיש במועצת העיר, שבאים אנשים וצועקים ודברים כאלה, אפשר לשדר את זה בווידאו, ואז אין את האפשרות של הציבור להגיב בחי.

אפשר אפילו להעלות את זה יותר מאוחר. כמובן שיש לזה חסרונות, כי יש השפעה למה שאתה אומר, אבל זו אותה השפעה בפרוטוקול. אין לי בעיה עם פרוטוקול. אם מישהו רואה שאמרתי משהו כזה או אחר, הוא יכול להתקשר אליי, לנסות להשפיע עליי. אז אני כן חושב שהכל צריך להיות שקוף, אני לא רואה סיבה שלא. המטרה היא זו האמירה. אין לי שום עניין. אני לא פוליטיקאי. אני איש ציבור.

יהודה בן עזרא:

מועצת העיר משודרת חי. אתה יודע כמה אנשים רואים את מועצת העיר? אני חושב שאף אחד לא יראה את הוועדה. הדבר השני, אני חושב שהוועדה הזאת היא ועדה שהיא בהתהוות. זו לא ועדה שיש לה עבר והיסטוריה והיא יודעת איך לפעול, אז אומרים לה, לבוא לשדר את זה. בואו נתהווה, נראה איך אנחנו בונים את זה. אחד היתרונות של הוועדה בצד החסרונות שיש, ואני חושב שהיתרון המרכזי זה לא ועדת אד-הוק שיש לה איזו משימה והיא קבעה לעצמה איזשהו לוי"ז, שיש לה משימה להגיע לאיזה סיכום, ולהוציא דו"ח. זו ועדה, ייקח לה זמן להתהוות, אבל היא תהיה מאוד דינמית. זה חיי עיר. זה המון, המון נושאים. אנחנו נהיה ועדה שנדון על הכל, נדבר, נמליץ, ונתקדם עם זה הלאה. היום לשדר את זה, את הדיבורים, ואת השיחות האלה, שבזמן שאנחנו רק בהתהוות, זה עוד מוקדם. עם הזמן יכול להיות שכן.

דנה אדמוני:

זה לא משנה, זה עצם השקיפות. מי שמעניין אותו, יכול לקרוא.

גלילה יבין:

הסיבה שזו ועדה בהתהוות, ושלא הייתה ועדה כזאת, היא שעברנו ב- 30-40 השנה האחרונות, איזשהו תהליך במדינת ישראל, שבדיוק מתקשר לדברים שנאמרו, לקשר בין פוליטיקה ודת. כשאני הייתי קטנה, היה לי דוד דתי, שהיה גר דירה לידינו. אז הוא היה דתי, ואני הייתי חילונית, ובזה זה הסתכם. עם השנים, הקשר שנהיה, הקשר הבלתי נפרד שנהיה בין לא רק הדת לבין הפוליטיקה, לאיזה זרם אתה בדת, ואיך זה בא לידי ביטוי בפוליטיקה, הכניס מורכבות שלא הייתה קודם. קודם השיח היה בין אנשים, עכשיו זה כבר פתאום נהיה שיש פה עוד משמעויות. אני חושבת שזה נכון במובן שסביב השולחן הזה, מבחינתי צריכים להישמע הקולות, לא לפי רוב או מיעוט, כי אנחנו פה בשביל לדבר על הדברים ולהבין. להבין, גם אם אנחנו פה, בהרצליה שהיא עיר חילונית ברובה, והיא תישאר ליברלית. גם אם אנחנו פה רוב, אנחנו צריכים להבין את הקונטקסט שאנחנו חיים בו. אנחנו מכירים את הבעיות מהפרספקטיבה שלנו. אני רוצה לשמוע את הפרספקטיבה של הציבור היותר מסורתי ודתי, כדי להגיע לפתרונות שהם מיטביים לכולם.

המטרה שלי מבחינתי, זה לקבל פה כלים לזה שאני שומעת את כל החברים פה, שיאפשרו לי לקבל החלטות. כי בסוף כן מתקבלות החלטות כמה מטרים מפה בבניין העירייה. כלים שיאפשרו לי לקבל החלטות שאין בהן איזשהו חור שחור שאני לא מכירה. זאת אומרת, אני אקבל פה תמונה מלאה, וההחלטות שאני אקבל, יהיו אחריות ומיטביות לכולם. זו המטרה מבחינתי. הפרדת דת מפוליטיקה בוועדה כזו, שהמטרה שלה היא לשיח, בעיניי היא נכונה. את הרוב יש לנו במועצת העיר, את הרוב יש לנו בכנסת. או יש לנו, או אין לנו, לא משנה. זה המנגנון הפוליטי. פה אנחנו בשיח.

נושא השקיפות. אני בעד שקיפות. אני חושבת שהפרוטוקול, אם הוא פתוח ומפורסם, זה מסמך פתוח לכולם, נותן את השקיפות הנדרשת. אני פחות בעד וידאו, כי אני לא רוצה שאנחנו נדבר לקהלים שלנו. אני רוצה שנדבר בינינו. אני לא רוצה שכל אחד יבוא לפה בתור שחקן, שמשדר אחורה. אנחנו משדרים פה עכשיו אחד לשני.

עופר לוי:

ברגע שזה ישודר, אנחנו כולנו מכירים את הפוליטיקה ואת ישיבות המועצה. יש את ההוא שצועק, יש את ההוא שאומר, תצעק עכשיו כדי שיראו אותך, ואז תראו. אנחנו פה רוצים לשבת ולדבר בשקט, להיבנות, בלי למה לא צעקת, למה לא התערבת, איך נתת לו לדבר וכו'. אנחנו רוצים פה שיח נעים. אני חושב שמצלמות, בלי שתרגיש, ייקחו אותך למקומות אחרים. שוב, אנחנו לא במועצת העיר, זו תוספת למה שגלילה אמרה.

הילה גרסטל:

אז נראה לי שהגישה היא באמת שיהיו פרוטוקולים שיעלו לאתר, שלא יהיה שידור בשלב זה. אני רק רוצה לומר יותר מזה, שהרי זה לא חוק יסודי, מה שאנחנו מחליטים כרגע. אנחנו יכולים להתקדם, בהקשר למה שיהודה אמר, שאנחנו ועדה בהתהוות. אנחנו נתחיל לעבוד, נהיה על מסלול, נהיה כבר יותר מאורגנים ומסודרים. יכול להיות שנשנה את דעתנו. יותר מזה, אם מישהו מחברי הוועדה חושב באיזושהי נקודת זמן שזה השלב לפתוח את זה, כי ממני זה לא יבוא מפני שאני באה מעולם של דלתיים סגורות פחות או יותר. אבל אם מישהו פה חושב באיזושהו שלב שזאת נקודת זמן שנכון לשנות, נעלה את זה שוב לדיון.

גלילה יבין:

אני כן רוצה להוסיף עוד משהו אחד, זה שאמרתי שאנחנו פה בוועדת שיח, ושחשוב שנדבר, אני חושבת שהשיח לא בהכרח יהיה פשוט. בהקשר של השאלה לגבי אורחים, אני חושבת שחשוב שיגיעו לפה וישמיעו את דברם כל הקצוות, גם הכי קיצוניים, רוב התושבים מסתדרים. זאת אומרת, הם לא הופכים.

זה שאתה חילוני או דתי זה לא בהכרח שיש לך אג'נדה אקטיביסטית. אבל בסוף, אנחנו כן חיים בעולם פוליטי, ובעולם שהאקטיביזם הזה הוא לא נולד בריק. הוא נולד כתגובה לכל מיני תהליכים. ואנחנו צריכים כן להתמודד ולהכיר אותם.

הילה גרסטל:

נכון. גם הכי קיצוניים. זה מקובל. אנחנו נעשה את זה בשלב הבא, אנחנו נתחיל לדבר על את מי אנחנו מזמינים לכאן, כדי לשתף אותנו. פרסמנו **קול קורא** ולהפתעתי, היו מעט מאוד פניות. היו כ-100 פניות. יחסית לרקע שקיבלתי על החיכוכים ועל הקושי שיש בהרצליה בין דתיים וחילוניים, זה נראה לי משונה שיש רק 97 או 100 פניות. כשמתוך מה שראיתי, היו גם כמה פניות לדעתי של אותו אדם, אז זה אפילו פחות אנשים. נשאלת השאלה אם למישהו יש הסבר לזה, האם יכול להיות.

עופר לוי:

יש לי הסבר. יהודה מקודם נגע בזה - כמה אנשים צופים בישיבת מועצה? ביום יום אנשים חיים את החיים שלהם. ברגע שלא עולים נושאים גדולים לסדר היום, שיכולים לעשות איזשהו קרע קטן בין חילוניים לדתיים, אז כל אחד חי עם השבת שלו. זה הולך לבית כנסת, זה הולך למשחק כדורגל, זה הולך לקולנוע וכו'. אין יותר מדי, באמת בהרצליה לפחות, תקנו אותי אם אני טועה, אין יותר מדי היתקלויות או דברים כאלה. הרוב בהרצליה יודע, כל אחד יש לו את סגנון החיים שלו. החילוניים חיים, הדתיים חיים ואין יותר מדי קונפליקטים. ברגע שעולה נושא מסוים שצץ פתאום, אז יש באופן נקודתי. אני לא יודע כמה פניות את ציפית לקבל, אבל אני חשבתי ש-100 זה יחסית הרבה.

אני חשבתי לפחות 1,000.

הילה גרסטל:

דנה אדמוני:

אני חושבת שיש הבדל בין בחירות. כשאתה אומר אוקי, הקול שלי כרגע מהותי ומשפיע על מה יהיה בעיר, הולכים ומצביעים. בסוגיות שכרגע משהו בוועד, שאתה יודע מה השפעה שלך, לבין ועדה שלא ממש ברור. אני יכולה להגיד שברגע שפרסמו חברי ועדה, אז קיבלתי לא מעט פניות. מכיוון שזה עוד אמורפי כזה, אני חושבת שגם ההתייחסות. לא ברור אם תהיה לוועדה הזאת השפעה או לא. אם היא תתעסק או לא. יש גם קצת חשדנות בלהבין. זאת אומרת, אני חושבת שזאת הסיבה, על אף ש-100 פניות זה לא מעט, אני מניחה שזה יותר הקצוות, או אנשים שזה יותר מטריד אותם. אני כן יכולה לומר, שהנושא הזה נמצא באיזשהו חיכוך ברמה המקומית. אי אפשר לנתק בין הרמה הארצית לרמה המקומית. אנחנו מדינה אחת, וחיים במקום אחד, ובטח בימים המורכבים האלה. אני חושבת שמעבר לזה, בסיטואציות שאני יכולה להגיד שוב מהשכונה שלי, בירוקה

כשהייתה הסוגיה על הקמת בית כנסת, של להפקיע שטח מבי"ס יסודי, אז השכונה סערה. לא היה מישהו שלא היה מעורב בזה. זאת אומרת, כשזה נוגע ספציפי או קונקרטי לליבם, בדברים מהותיים.

הילה גרסטל:

אחת המחשבות שלי, אחת התובנות, שאני לא יודעת אם היא נכונה, שבאמת אין כנראה בעיה כללית גורפת בהרצליה. שהבעיה מתמקדת כנראה באזורים מסוימים, סביב דברים מסוימים שנויים במחלוקת, כמו לדוגמא הפקעת שטח לבית הכנסת. אני לא מקלה בזה ראש. זה כן עלה בין יתר הדברים, גם התכנים בבתי ספר, תכנים שאני אומרת את זה בצורה בוטה בכוונה. שיש תושבים בהרצליה שרואים בזה ניסיון הדתה, הגדרה נכונה, דנה?
כן

דנה אדמוני:

אז היית מצפה שזה לא יתרכז במשהו מקומי של בית כנסת כזה או אחר, אלא שאם יש כניסה של תכנים לבתי ספר, שהם מהווים ניסיון הדתה...

הילה גרסטל:

מכיוון שזו הוועדה - זה לא שהעלינו כרגע את הנושא הזה, ופנינו. לא העלינו את נושא התכנים שנכנסים לבתי הכנסת או בנות אולפנה שנכנסות, זה לא ברמה גורפת קונקרטית או נושא ספציפי, שביקשנו התייחסות אליו, אני מניחה שאז היית מקבלת הרבה יותר התייחסויות. דובר על איזושהי ועדה שקמה, בסיפור משותף של אנשים. זאת אומרת, כאן אני לא חושבת שיציפו את זה בצורה מהותית, אלא ברגע שיעלה נושא ואם נפנה, נרצה לקבל התייחסות לנושא קונקרטי.

דנה אדמוני:

אז נראה ונעמיד את זה למבחן.

הילה גרסטל:

אני רק אשמח להגיד בעקבות השיח, שאשאר רגע את המקום לוועדה, שמחתי לבוא. במידה ותצטרכו דבר מה, תמיד אני כאן למה שצריך. הנושא מאוד חשוב ומשמעותי בהרצליה. אני מרגיש שזה בידיים טובות.

רן שלהבי:

בסדר גמור. תודה רבה לך.

הילה גרסטל:

רן שלהבי. יוצא

אני חושבת שהנושאים האלה מקפיצים את הציבור כשזה נושאים מאוד גדולים כמו הגיוס, כמו תקציבים וכו', נושאים מאוד קטנים שהם ממש בחצר האחורית. או שזה נוגע ממש לחיי היום יום, או שזה נושאים מהותיים עקרוניים.

גלילה יבין:

יריב דרור:

אולי זה עניין של החשיפה, כמה נחשפנו עם הקול קורא הזה.

הילה גרסטל:

בדיוק. זו הבנה שתהיתי ושאלתי איך הקול קורא פורסם.

יהודה בן עזרא:

באתר העירוני, פייסבוק..

עופר לוי:

אני יכול להגיד לך שזה עבר בכל הקבוצות, לפחות של החילוניים. זה עבר בקבוצות של מאות אנשים, בקבוצות שאני שותף בהן, בלא מעט. אני לא חושב שזה חוסר עניין אלא שאם יהיה נושא שהוא רלוונטי ספציפי, נקודתי שנוגע לעיר הוא יעלה ויתייחסו אליו. 100 פניות זה לא רע.

יעקב נקי:

יש הבדל בין המקרו למיקרו ויש הבדל בין כשרוצים לקחת את כל עוולות החברה החרדית וכל עוולות החברה החילונית, ולהכניס אותם לתוך העיר. אני חי פה בעיר רק 36 שנה, ובתור חרדי, דתי, חב"דניק, מה שאתם רוצים, כל היום אני עוסק בכמעט 90% לא עם הציבור שלי.

הילה גרסטל:

לא בחיכוך, באינטרקציה.

יעקב נקי:

ממש לא בחיכוך, בדיוק הפוך. אני לא זוכר שהתחככתי, או שהיה לי איזה חיכוך עם תושב אחד על רקע דת. הבעיה הכללית שאני רואה שאנחנו מנסים לקחת, שהרצליה היא שונה. אני רואה זאת במפורש, כשאני נוסע לירושלים, ואני מתחיל לדבר, אפילו עם האחים שלי אני מקבל תגובות-"הרצליה עשתה אותך שמאלני". אתם צריכים להבין, הם לא מסוגלים לקלוט את זה שיש יהודי שבא בערב שבת לבית הכנסת, אחרי זה הולך לבית ועושה קידוש. אותו יהודי קם בבוקר הולך לבית הכנסת אך הוא רוצה שתהיה לו תחבורה ציבורית ליד הבית. זה לא נתפס. הרצליה שונה וזה לא יעזור.

זה כמו במרכז ז'בוטינסקי, ד"ר אבשלום קור סיפר שהלך בירושלים, באו אליו שני חבריה ואמרו לו "דוקטור הכיפה נפלה לך", הוא ענה "מעולם לא הייתה לי כיפה על הראש".

אני למדתי במוסדות חילוניים, הוא מעולם לא למד במוסד דתי. הוא למד בבתי ספר בת"א, תמיד היתה לו כיפה לשיעורי תנ"כ ותושב"ע. גם למורה הייתה כיפה. כאשר היו מתחילים את השיעור, המורה היה מוציא את הכיפה ואומר "כל התלמידים שמים כיפה על הראש". אז שרי החינוך היו ממפא"י.

ברגע שהפכו את הדת במהפך, את התנ"כ, את הדת בכלל שזה שייך רק לימין, פה התחילו כל החיכוכים. בהרצליה, ברוך השם, הנגע הזה לא חלחל. איפה הוא כן מחלחל? כאשר אנחנו מביאים את המישור הארצי לעירוני, ואז פתאום יהום הסער.

רוצים לבנות בית כנסת? רוצים לבנות. את מי הוא משרת? הוא משרת קבוצת אוכלוסייה מסוימת. הרי בסופו של דבר הוא משרת את כולם. כשבאים נגד צריך גם לחשוב פעמיים, ואז אפשר להבין. כשאני הולך ברחוב, אני בטוח שמי שלא מכיר אותי אומר, אתה בן גביר, ואתה כהנא, ואתה לא עשית צבא, ואתה מתנגד לגיוס, ואתה.. לך תספר להם שהייתי עם ארז גרשטיין. זה לא חי ביחד. אתה לא יכול להשליך מהגרעין התורני בלוד על הגרעין התורני של הרצליה. הרצליה היא שונה. זה הציבור החילוני, שנמצא ברף מסוים והגיע מערים אחרות וצריך להחדיר לעצמו את זה למוח.

בהמשך לדבריו של הרב נקי, שאני מסכים איתם, זה בדיוק מה שבאתי להגיד בגדול. שהרצליה מאוד שונה. גם אם אנחנו נגיד בלי פוליטיקה, בסוף יש פוליטיקה לא יעזור כלום. כמה שננסה להתייפייף, אנחנו בסוף חיים את המציאות הקיימת, גם הארצית, גם המקומית. כמו שאנחנו אומרים בהרצליה חיים ביחד, גרים ביחד באותם בניינים, באותן שכונות, באותם בתי ספר. גם דתיים גם חילוניים. במספרים זה מה שאתם רואים, אבל במספרים ציבוריים, הציבור הדתי הוא מאוד מפוזר בהרצליה, הוא לא ממוקד, הוא לא מחובר. יש כמה וכמה זרמים וראו את זה גם בבחירות. יש לנו הרבה ציבור דתי, שבוחר גם מפלגות חילוניות. לא בוחר את הדתיים. ולעומת זאת, יש הרבה ציבור חילוני שגם בוחר בציבור הדתי.

משה ועקנין:

סליחה שאני נכנס לדברים שלך. חלק מציבור המתפללים שלי, בכלל הצביעו לעופר לוי. למרצ. כי הוא מחובר אליהם.

יעקב נקי:

אני יכול להגיד לך שאני בתור יו"ר ש"ס בהרצליה, יש לי את הרשימות, ויש לי עשרות קולות חילוניים. כי אנחנו חיים איתם ביחד, אנחנו גרים איתם ביחד, אנחנו עובדים איתם ביחד, אנחנו עוזרים גם להם במישור המוניציפלי. זו המהות של הרצליה. לכן אני אומר שהבעיות מתרכזות כשיש איזו בעיה ספציפית, ממש גדולה. אם זה מוסדות חינוך, אם זה תכנים חינוכיים, להקים מוסדות תורניים בעיר. יש איזה קול צעקה שקם, ומעורר איזה אני, ואיזה זה הוא. זו הבעיה. אני אתן דוגמה פשוטה, בשמחת תורה האחרון שהיה, היה אמור להיות אירוע בהרצליה פיתוח ..

משה ועקנין:

כן. סיפרו לנו על זה ודיברנו על כך כבר בישיבה הראשונה.

הילה גרסטל:

אני לא הייתי, אבל אני רוצה לדבר על זה מהזווית שלי.

משה ועקנין:

זו קהילה שאני התחברתי איתה והייתי מחובר אליהם באירוע

הזה. לשם הגיעו כמה חברי מועצה וגם אנשי ציבור, והשפיעו על ראש העיר ועל המנכ"לית, שכאילו האירוע הזה כביכול הולך להיות דתי, בשכונת פיתוח, או לא פיתוח. לבסוף, הציבור הדתי קיבל החלטה שהאירוע מבוטל. למה הוא בוטל? כי באה המנכ"לית, ואמרה להם, תקשיבו, אנחנו מוכנים שהאירוע הזה יתקיים, בהגבלות.

אז יהיו 300 איש, ולא יהיה את המסכים, ולא יהיה זה, ולא יהיה זה. הגענו למסקנה, לא ניכנס לחיכוכים. האירוע עבר למקום אחר. האירוע עבר איך שהוא, אירוע קיים 100 מ' ליד, היו שם כ- 1,000 איש. את מבינה? אז מה עשינו בזה? ביטלנו אירוע שהיה בדשא, ועבר למקום אחר פרטי עם 1,000 איש. אני הגעתי לאירוע והייתי המום מהכמות של האנשים, ומתוך 1,000 איש שעברתי אחד אחד אתה ראת את הכעס. הם כאילו באו ממחאה, בגלל שהאירוע בוטל פה, אנחנו נבוא לפה. אז לפעמים זה עושה הפוך. אני רוצה להמשיך ולהגיד שהחיכוכים האלה מכניסים את האנטי סתם, את השנאה, שנאת חנם, מבחינה ציבורית, מבחינת הדתיים והחילוניים בעיר. לדעתי זו הבעיה העיקרית, שאתה בא כביכול למנוע איזה משהו ואתה גורם לאנטי ולמשהו אחר שכן יקום, ויותר עוצמתי אפילו.

הילה גרסטל:

דניאל, אני רואה שאתה רוצה להתייחס, אבל אני רוצה להתקדם. אני חושבת שאתה תוכל להתייחס דרך ההתקדמות שלי. אני חושבת שנכון יהיה להביא לידיעת הוועדה את הפילוחים של הפניות שכן היו **בקול קורא**. היו כמו שאמרנו, 97 פניות, נעשו פילוחים ע"י הדוברות ונעשו פילוחים ע"י אנשי מקצוע באמצעים טכנולוגיים, לפי מספר הפניות והנושאים.

דנה, אפרופו מה שאת אמרת, הנושא ש-21 מהפניות התייחסו אליו, זה הנושא של בתי הכנסת. נושא זה כנראה הפך לנושא שמטריד מאוד את חלק מהאוכלוסייה בהרצליה.

מה זאת אומרת בתי כנסת. יש לזה כמה היבטים. דבר אחד הוא שיש טענה לצורך הפיכת מבנים לבתי כנסת, משתלטים על שטחים או שטח ציבורי ללא קריטריונים, ללא הבחנה, אולי שלא כדין. זו סוגיה אחת. סוגיה שנייה היא שהופכים מקלטים ציבוריים לבתי כנסת. עכשיו, זה בעצם קשור לסוגיה הראשונה, שמקלט ציבורי זה גם שטח ציבורי. זה דובר בפגישה הראשונה שלנו וזה גם עלה בפניות, שבהתנהלות של בתי הכנסת, יש מטרד רעש, ואי נוחות. יש גם דוגמאות. יש ברח' וינגייט בית כנסת. דיברו בישיבה הקודמת על ביי"ס היובל. נשאלת שאלה שהיא בעצם שאלה עקרונית. אני חושבת שזה נושא כבד ומחייב עבודה של איך בעצם צריכה להיות הפריסה של בתי הכנסת. האם המיפוי של צרכי הציבור הדתי בהקשר של הקמת בתי כנסת צריך להיות per מספר תושבים או מספר מתפללים.

הסוגיה הזאת, האם בכל שטח ציבורי אפשר לאשר בית כנסת.

אני מניחה שיש עוד היבטים כאלה ואחרים וזה כנראה נושא.
אני מסכימה איתך, הרב נקי. סה"כ זה משמש אנשים
מאוכלוסיות שונות.

זה ביצה ותרנגולת.

יעקב נקי:

אני מסכימה.

הילה גרסטל:

לא בונים בתי כנסת, ואז יש ציבור שרוצה להתפלל. אם אין לו
בית כנסת, אז הוא מתפלל בחוץ איפשהו עד שבונים לו, ואם
לא, הוא מתפלל באיזה גן ציבורי. אני לא רוצה שיהיו בתי כנסת
בגנים ציבוריים ובבתי הספר, ודאי שלא. לאף אדם דתי לא נוח
לפנות גן ילדים או ביי"ס, או לפלוש לשטח ציבורי, אבל שיבנו
בתי כנסת נורמליים, כמו שיש בכל מקום ומקום. כמו שהיה
בשכונת יד התשעה, כמו שהיה בשכונת נווה עמל, וכו'.

יעקב נקי:

אני רוצה להעיר פה משהו, ואני מתנצל שאני כל הזמן משתתף.

דניאל צרטוק:

זה מתחבר למה שרצית להגיד קודם, נכון? ומה זאת אומרת? זו
המטרה, להשתתף. גם אני חשבתי שזה יתחבר למה שרצית
להגיד.

הילה גרסטל:

חשוב לי לציין שהציבור שאני מייצג ומכיר, ויש ציבור גדול
בהרצליה, אני פשוט אגיד את זה כפשוטו, לא מעוניין בשירותים
האלה. לא מעוניין בבתי כנסת, לא מעוניין בבתי תפילה.

דניאל צרטוק:

חבל.

יעקב נקי:

הוא לא מעוניין בדברים האלה. ולכן, במקומות שחי הציבור
הזה, באותה מידה צריך להתחשב בציבור הדתי. אגב, אני
הראשון שפניתי איך שהתמניתי לתפקיד, נפגשתי עם הרב מאיר
מהחי סנטר, אני יושב איתו באופן קבוע, ואנחנו עובדים על
החגים, מה עושים בכל חג וכו'. אין לי שום דבר נגד דת, אני
מסורתי בבית, ואני מדליק נרות. יש לי בעיה עם התאמת
הצרכים לשכונות הנכונות, זה דבר ראשון. והדבר שני, יש לי
בעיה עם כיבוד החוק ע"י הציבור שמגיע לבתי הכנסת.
שהדוגמאות שאני רוצה להביא, זה הכנסות ספר תורה. זה
מסיבות בכל הרחוב, זה חסימות כבישים, עושים מה שרוצים.

דניאל צרטוק:

אתה לא יכול לחסום כבישים בלי תיאום עם המשטרה.

יעקב נקי:

אתה יכול, אם אתה הולך על הכביש, זה לחסום את הכביש. זה

דניאל צרטוק:

מפריע לציבור, זה עושה רעש, זה חסימה של חנייה בבית הכנסת בווינגייט. כל יום שלישי חונים על המדרכות שם כמו מערב פרוע והתנהגות שלא מתאימה לערכים. אני אחזור לאירוע עליו דיבר ועקנין. האירוע קיבל אישור ל-300 איש, בלי הגברה, ובלי מסכים. החוק הוא התנ"כ שלי, סליחה, התנ"כ שלי זה החוק.

יש אירוע בלי הגברה?

משה ועקנין:

החוק הוא התנ"כ שלי, ואני פועל לפי החוק. אם יש אישור ל-300 איש בלי הגברה, ומגיעה משאית שמורידה רמקולים שלא היו מביישים הופעה של מטליקה, זה לא מקובל. לא מקובל שיש אישור למשהו אחד, ועושים משהו אחר. כמו שאני לא בא ובונה בבית שלי מגדלים. אני מנסה להקים ממ"ד כבר חצי שנה, אני בפלונטר עם העירייה, שאני לא אצא ממנו בחיים. אבל אני הולך לפי החוק, מה לעשות, ככה זה. הציבור חייב להבין שיש חוק, ושם עושים דברים, חייבים לעשות אותם לפי החוק.

דניאל צרטוק:

אני רוצה להתייחס לזה. הרב נקי אמר הביצה והתרנגולת, זה בדיוק אותו דבר. אני מניחה שבתפישה של הציבור הספציפי הזה, העובדה שהגבילו אותם ל-300 איש בלי מערכת הגברה, נובעת מהיכן שהוא, ואת זה אנחנו צריכים לפצח. את הביצה או התרנגולת.

הילה גרסטל:

אפשר להגיד אותו דבר על הבית שלי עם הממ"ד. אני נורא מיואש שאין לי ממ"ד, אז אני אבוא עם משאית ואני אבנה ממ"ד, כי זה ביצה ותרנגולת. זה לא עובד ככה.

דניאל צרטוק:

מה שאני חושבת, זה שאנחנו היום לא נפתור את הבעיה. אנחנו מעלים אותה כבעיה וזאת הכוונה. אני חושבת שאנחנו צריכים לעשות היום לפחות חלק מהנושאים. אני רוצה להקים צוותי משנה. מאחר שנושא זה זכה להכי הרבה התייחסות, זה יהיה הצוות הראשון שאנחנו נקים. הוא יהיה משולב דתיים וחילוניים. ואז נצא לדרך עם בדיקה של הקושי, איפה הוא מתעורר, איפה הבעייתיות.

הילה גרסטל:

השאלה, ואני אשמח להבין איך אמור לעבוד **צוות משנה**, באיזה פורום. זאת אומרת, להיפגש מחוץ לוועדה, או במסגרת הוועדה? מאיפה אנחנו כנציגי ציבור, לדוגמה במקרה שלי, כנציגת ציבור, מאיפה נקבל את המידע ואת הנתונים האמיתיים העובדתיים, וכל מה שקשור לזה. לכן אני שואלת.

דנה אדמוני:

שאלה מצוינת. בתפישה שלי, כל צוות כזה יש לו הרי גיבוי מהעירייה. זאת אומרת, הפגישות יהיו מחוץ למליאה. התוצרים, והדיווחים יהיו למליאה של הוועדה. את כל עבודת החקר והתובנות צריך יהיה לעשות בנפרד, במסגרת צוותית. אי אפשר שוועדה, שהיא הרכב כבד מאוד, תרד לעומק של דברים בלי שמישהו יעשה את עבודת הבדיקה, המחקר והמיפוי של מה שצריך.

הילה גרסטל:

אני חייב להתייחס לדבריו של דניאל. שחס וחלילה, חס ושלוש, לא יתפרש שאני בעד שיחנו על מדרכות, בעד שיפלו. ממש לא. יש לכבד את החוק עד הסוף, נקודה. אבל צריך לתת גם את הדעת מראש, שבתוך אותה שכונה, שבשילך היא נראית הארדקור חילונית, מתוך השכונה הזאת יש למעלה מ-40, 50 איש שצריכים לפתור להם את הבעיה, במידה והיא קיימת. במידה והיא לא קיימת, אז אין בעיה. אם האנשים מבני ברק היו באים להתפלל בהרצליה, לא הייתי בעד לבנות להם בית הכנסת.

יעקב נקי:

אני מבקש שבוועדת המשנה שאת מדברת עליה, שרוצים לעשות שיעורי בית ורקעים, אם אפשר לאבחן את הרצליה פיתוח. הרצליה פיתוח קיבלה שינוי משמעותי מאז שהגיעה העלייה הצרפתית ובנוסף לעוד הרבה אנשים, יש שם הרבה הרבה דתיים. זה לא מה שהיה פעם. אם פעם בהרצליה פיתוח היו מחפשים מניין לבית כנסת, היום בפיתוח יש 9 בתי כנסת, שכולם מלאים. מקצה לקצה.

משה ועקנין:

זה לא נכון, זה פשוט לא נכון.

דניאל צרטוק:

יש לי את המספרים. מקצה לקצה.

משה ועקנין:

אבל זה יהיה, בבדיקת צוות בתי כנסת.

הילה גרסטל:

בדיוק. אז שיעשו עבודה, ויראו מה שקורה. חי סנטר למשל, יש שם עשרות אנשים.

משה ועקנין:

אין שם עשרות אנשים. יש שם עשרות אנשים ביום כיפור.

דניאל צרטוק:

אני רוצה רגע להגדיר בשביל דניאל את כללי המשחק פה. אנחנו לא מנהלים עכשיו ויכוח, אנחנו העלינו נושא. זו התפישה של ועקנין, זה המידע שלו. יהיה צוות. אתה רוצה להיות בצוות הזה?

הילה גרסטל:

כן.

דניאל צרטוק:

אוקי. אתם מסכימים שניכם להיות בצוות הזה?

הילה גרסטל:

כן, אני אשמח מאוד.

משה ועקנין:

זה יהיה צוות גדול במיוחד, כי זה הנושא הכי כבד. אז אני חושבת שהאיזון יהיה, ההצעה שלי, דנה ודניאל ושניכם. האם מקובל?

הילה גרסטל:

אני רוצה רגע ברמת העיקרון לציין נקודה ולהבין. קודם כל, אני פה באמת מתוך אכפתיות לעיר ורצון להיות מעורבת. רק אני צריכה להבין גם את המהות של צוותי המשנה האלה. כי יש הבדל עכשיו - כמה נפגשים, באיזה פורמט נפגשים, איפה, שעות עבודה, מעבר לשעות שלנו וכו'.

דנה אדמוני:

אני שואלת-אומרת, גם המטרות בסופו של דבר של הצוות, אני עכשיו אמורה ללכת ולחפש מי בעירייה יביא נתונים, ושהנתונים מאומתים. משהו פה לא נשמע לי.

נתונים שתרצי, את תקבלי במסגרת הצוות.

עופר לוי:

אני נותנת תשובה. אני חשבתי שכבר ענית. יש צוות. קודם כל, יש את אריאלה. ויש את יהודה בעירייה. שהם בעצם נמצאים פה כדי לסייע לנו. עכשיו אני חושבת יש לנו נושא, נושא בתי הכנסת, זה נושא מאוד רחב ומאוד כבד לפי מה שאני מבינה. צריך להתכנס.

הילה גרסטל:

סליחה שאני עוצר אותך. אני גם רוצה להיות בצוות.

עופר לוי:

בסדר. אז יש כבר ארבעה-חמישה בצוות.

הילה גרסטל:

לא, אני לא בצוות של בית הכנסת.

יעקב נקי:

למה?

הילה גרסטל:

לא, תודה. עופר בשבילי, אני סומך עליו.

יעקב נקי:

דנה, דניאל, משה ועקנין ועופר. זה הצוות. עוד מישהו רוצה להיות בצוות הזה?

הילה גרסטל:

אני אלווה אתכם, אני אעזור לכם.

גלילה יבין:

אבל אם את רוצה לבנות עוד צוותים, נצטרך עוד אנשים, אז חבל.

יהודה בן עזרא:

גלילה יבין: אני לא בצוות.

יהודה בן עזרא: מנהלי, סיוע, אני אדאג להצמיד לכל צוות מישהו שיסייע במידת הצורך.

דנה אדמוני: אני אומרת - זה מעבר לניהול הישיבות. אחד, זה זמן בסופו של דבר. שניים, זה באמת קבלת מידע על נתונים אמיתיים, שצריכים להיאסף, בין מה שנאמר. גם בעירייה, אני לא בטוחה שיש מידע על כמה אנשים באמת מגיעים למקום כזה או אחר. צריכים לאסוף, צריכים להבין, רוצים לפרוס, להבין רגע את הדבר הזה.

עופר לוי: יעלו דברים, יעלו שאלות. כמה בתי כנסת פה, כמה שם, נדע להביא את המידע הזה. זה דברים שיעלו בצוות. זה לא שעכשיו מזרימים מידע לפני שאנחנו יושבים.

הילה גרסטל: אני רוצה להבחין בין שני הנושאים שהעלית. העניין של העומס האישי שאני יכולה להבין אותו לגמרי. את נמצאת בשלב בחיך שאני מניחה שחוץ מהוועדה הזאת, יש לך עוד איזה עיסוק אחד או שניים. צריך יהיה לעשות תיאום ציפיות בתוך הצוות עצמו. אני לא חושבת שיש ציפייה שתהיה ישיבה כל יום. אתם תבנו יחד, אבל מצד שני, זה לא יכול להיות משהו שנמשך שנה, כי אנחנו כן רוצים. זה משהו שאת בינך לבינך צריכה להגיד, אני יכולה להקדיש לפעילות הציבורית הזאת שעתיים בשבוע, שעה בשבוע, שעתיים בשבועיים. סביב זה, תבנו את הישיבות. ככל שתהיו יותר יעילים, אז זה יעבוד יותר טוב. מבחינת מידע, אומרת לי כאן גלילה שיש גם עבודה נוספת שנעשית בעירייה סביב זה. אז צריך יהודה, וכאן אני פונה אליך זה צריך להיות מסונכרן. זאת אומרת, אני לא הייתי רוצה שצוות כזה יעבוד עכשיו ויתחיל מ-score one, ואז יתברר שבעצם כבר העירייה עושה איזושהי עבודה. צריך לסנכרן. זאת אומרת, אנחנו יודעים עכשיו מי הם חברי הצוות. חברי הצוות יקבעו ביניהם את תדירות הפגישות. יחליטו איזה מידע הם רוצים מהעירייה, העירייה תיתן להם את המידע. ואז הם יתחילו. אנחנו נפגשים שוב בעוד חודש, אפשר יהיה ללבן כל דבר. וחוף מזה, אני גם זמינה בשעות הלילה המאוחרות, אני מגיבה לכל המיילים.

עופר לוי: אני רק רוצה להוסיף משהו בקשר לבתי הכנסת, לפני הצוותים, ולפני הכל. אתם שוכחים גם שיש בתי כנסת, יש זרמים שונים, ויש אמנם בית כנסת כרגע אחד או שניים, קונסרבטיביים. זאת אומרת, צריך גם לאפיין מקום שאנחנו יכולים להתאים לו את בית הכנסת לפי הזרם שלו ויש היום באמת ביקוש. יש מי שיגיע לתורת חיים בכיפור, או באירוע מסוים, יראה שמגיעים.

יש מי שיגיע לגליל ים לאירועים או לפעילות שעושים שם ליהדות השוויוניות, אנחנו קוראים לזה, יראה שיש פעילות. זאת אומרת, אפשר לשלב גם וגם. אין פה מקום רק לזרם אחד או לשניים.

דניאל צרטוק:

אתה צודק לגמרי. הילדים שלי אגב עלו לתורה שם. גם הבן וגם הבת. אבל שאלה מקדימה. אולי נראה את המידע שיש לעירייה, לפני שרצים להקים צוות ועדה. בואו נראה, אולי יש תכנית.

גלילה יבין:

אני יכולה להציע משהו ואני רוצה להסביר. כל הקמה של בניין, מעבר לעבודה של נתונים ואסטרטגיה נמצאים במחלקה האסטרטגית, וכל מיני גופים בעירייה שמתעסקים בניתוח של מה שקורה בעיר. כל הקמת מבנה היא כמובן עוברת דרך מחלקת הנדסה, דרך מחלקת תכנון, וכו' וכו'. זאת אומרת, אנחנו לא פועלים פה בתוך ריק. אין צורך להקדיש זמן ואנרגיה. מה שאני מתכוונת זה כזה דבר. קודם כל, מבחינתי הוועדה הזאת היא לא המטרה, היתרון העיקרי שלה זה להביא את הציבור לעירייה, לאו דווקא להביא את העירייה לציבור. זאת אומרת, אני רוצה לשמוע, אני הייתי רוצה שהצוותים ילמדו את מה שקורה בקרב התושבים. פחות מעניין אותי עכשיו ניתוח של נתונים, שזה העירייה יודעת לתת. יותר מעניין אותי שהם ילכו, ישמעו מה קורה בשכונה הזאת, מה קורה בשכונה הזאת, מה הצרכים. זה משהו שנראה לי יותר רלוונטי. ופה נכנס גם המרצים, או המומחים שאנחנו חשבנו להביא כאורחים. אם אנחנו מדברים על נושא של בית כנסת, בואו נבין קודם כל מה תדריכי התכנון אומרים, אילו זרמים שונים פועלים בעיר. בואו נביא את האנשים שעוסקים בזה, לא צריך ללכת ולחקור את זה בעצמנו.

דנה אדמוני:

אני מאוד מסכימה עם גלילה.

גלילה יבין:

העירייה תיתן את המידע, אבל אולי לפני שמתחילים את עבודת הצוות להציף רקע.

דנה אדמוני:

אם בוחרים שזה נושא מרכזי, אז בואו רגע נציף פה, שנזמין מזרמים שונים, וגורמים שונים שיבואו ויצינו.

יהודה בן עזרא:

אבל השאלה, מה הוועדה רוצה לבדוק, אם הוועדה רוצה לעשות מיפוי ולבדוק אני לא חושב שזו המטרה. לכן הוועדה צריכה להתכנס ולהחליט בתוכה מה המטרה. למשל, אני חושב שהוועדה צריכה לבדוק את הוויכוח, אם יש צורך בבתי כנסת. למשל, אומר דניאל, אני לא מסכים איתו במה שהוא אומר, שבאזור מסוים של העיר, התושבים לא רוצים בית כנסת אז אנחנו לא מקימים בית כנסת.

צריך לנתח את זה, אם זה נכון או לא נכון. אם צריך או לא צריך. אני מדבר על המהות.

אבל בשביל זה צריך מידע. אני יכולה לדבר על השכונה שלי לדוגמה. בירוקה המערבית, יש שני בתי כנסת, אני גרה ברח' ערוגות, אם אתם מכירים, ממש קרוב, זה יוצא אשר ברש, רייכמן, הסביבה הזאת. יש בית כנסת מאוד גדול ברח' גיסין, ויש בית כנסת נוסף לא רחוק, ברש"י פינת אורי צבי גרינברג. שם יש בית כנסת יותר קטן, מיושן יותר. ואני יודעת שרוצים לבנות עוד. הניסיון שהיה לבנות, לקחת, להפקיע שטח מבי"ס יסודי נבון, נבע מזה שהיו מי שבאו ואמרו, אנחנו רוצים עוד בית כנסת, כי יש עוד זרם. השאלה, אם כל זרם צריך לקבל בית כנסת, או שמשתמשים בבתי הכנסת הקיימים. אני רוצה לציין משהו, בסופו של דבר, גם בשכונה יש שטחים אפורים, זה נקרא, השטחים הציבוריים?

דנה אדמוני:

זה לא זרם, לא דיברו על זרם, ומדובר על שטח חום.

יהודה בן עזרא:

שטחים חומים, השטחים הציבוריים. יש מספר מוגבל של שטחים ציבוריים. כששוקלים לאיזה שימוש, ועבור כמה אנשים זה משרת, אז יש עוד כמה פרמטרים שנכנסים. כשיש בית כנסת מאוד גדול בגיסין, שהוא מרחק סביר בשכונה וזו לא שכונה מאוד גדולה, ויש עוד בית כנסת קטן, אולי אפשר לעשות משהו סביב בתי הכנסת האלה, ולא דווקא להפקיע שטח. מה שאני אומרת, המידע הזה לא משנה עם מי אני אדבר, אז בשכונה ההוא יגיד לי את דעתו האישית, שזה לא רלוונטי. לכן אני מנסה לפצח פה.

דנה אדמוני:

אבל אם היית מכירה את הקהילה בהיובל, היית מבינה שזה לא רלוונטי. יש שם קהילה של 200 משפחות.

משה ועקנין:

דרך אגב, 200 המשפחות שאתה מדבר עליהן, הן לא 200 משפחות דתיות...

יעקב נקי:

ממש לא. רובם חילוניים.

משה ועקנין:

דרך אגב, אני חייב להעלות את זה. הייתה הכנסת ספר תורה בהיובל, ואמרו שירקו על ילדה, כי היא הייתה לבושה לא צנוע. במקרה, הייתי נוכח שם. אשתו של זה שהכניס את ספר התורה באירוע והילדות שלו, הן היו לבושות לא צנוע. ממש לא צנוע. מאוד כאב לי הסיפור הזה, הלכתי לחקור אותו. התברר שפנו וביקשו, וחקרו, ורצינו להגיש תלונה במשטרה על התועבה שנעשתה. שירקו על ילדה, שהעירו לה.

יעקב נקי:

התברר שאין בכלל ילדה כזאת.

נכון. זו הייתה המצאה.

משה ועקנין:

אין לי ציפייה שאת הנתונים העובדתיים של מספר בתי הכנסת, פילוחי הזרמים השונים, והמיקומים של בתי הכנסת per אוכלוסייה, את זה הוועדה לא צריכה לעשות. היא צריכה להביא, להציף בעיניי, ככה אני רואה את זה, את רחשי הלב של התושבים, עם החשיבה לגבי פתרונות. הנושא של גיסין, ושל בית הכנסת בהיובל, זו כבר ישיבה שנייה, ואנחנו סה"כ שתי ישיבות, שמדברים על הרצליה הירוקה.

הילה גרסטל:

מאחר ועלה הנושא של בתי הכנסת, אז ספציפית אני יכולה לדבר על מה אצלי, אני לא יודעת מה קורה במקומות אחרים.

דנה אדמוני:

בדיוק בגלל זה אני רוצה לדעת מה קורה במקומות אחרים, בהיבט. לא בהיבט האינפורמטיבי שנמצא, אלא בהיבט של רחשי הלב של התושבים, ולייצר את אותו שיח. עכשיו, אני בוודאי לא בנושא של תכנון ובנייה, ושטחים חומים, ושטחים ירוקים. אני ממש לא שם. זה עניין של העירייה. אבל כן, אם אנחנו נגיע לשיח שאומר- הציבור הדתי משכנע בדרך מסוימת שבית כנסת משרת למשל בהרצליה הירוקה המערבית גם תושבים חילוניים שהולכים בשבת בבוקר לבית כנסת. אגב, גם בהרצליה הצעירה שאני גרה, יש תושבים שהולכים ברגל לבית הכנסת ברמה"ש, חילוניים לגמרי. אז צריך לייצר, אנחנו צריכים לא לפתור את הבעיה הסטטיסטית אלא להסתכל ממעוף הציפור. השיח צריך להיות שיח של להוריד את האנטגוניזם הזה. זה מה שמפריע לי. האנטגוניזם שנוצר, שאני מניחה מניסיון חיי שלשני הצדדים יש תרומה לאנטגוניזם הזה. אבל התפקיד שלנו כוועדה זה לפרק את המתח הזה.

הילה גרסטל:

אני טוען שהתרומה הכי גדולה לאנטגוניזם הזה, זה הארצי, זה לא המקומי.

יעקב נקי:

אני רוצה להתייחס למה שאמרת קודם. אמרת, הרצליה היא שונה, ואתה צודק. אבל הרצליה גם משתנה, אוקי? הגרעין התורני בהרצליה לא דומה לגרעין התורני בלוד. אבל אותו גרעין תורני כן הפעיל מיזם שנקרא "יחד", של בנות שירות שנכנסו לבתי הספר, מאותם תקציבים של מרכזי זהות בארץ. זאת אומרת, זה לא מנותק מהרמה הארצית. ואם אנחנו מסתכלים על מה בעצם, למה בעצם אנשים מתנגדים לבתי כנסת, זה לא רק בגלל ההקשר הארצי, אלא זה גם, וזה לא רק שינויים פוליטיים, זה גם שינויים טכנולוגיים כמו מערכת הגברה.

גלילה יבין:

פעם מערכת הגברה הייתה טייפ רקורדר, שהיה מגיע לווליום מסוים, היום לכל אחד יש בגינה מערכת הגברה כמו של אולם אירועים. אנחנו צריכים כשאנחנו אומרים להסתכל ממעוף הציפור, לראות מה גורם לאנטגוניזם הזה, אז כן, יש לדוגמה את ההקשר שהוא כן ארצי. אנחנו לא יכולים להתעלם מזה שיש את ההקשר הזה. ומצד שני, הקשרים של מטרדים, ולנסות לפצח אותם, ולמה הם נוצרים, ולמה זה מפריע לאנשים. זה לא שבאמת מתנגדים לזה שאנשים ילכו להתפלל. יש איזשהו שינוי גם באופי הפעילות.

בוועדה כזו נדע להתמודד בעניין הזה. בשבוע האחרון תוקפים אותנו, העירייה במתקפה, שבנו גינת כלבים, וכבר שנתיים מחכים לבית כנסת.

יהודה בן עזרא:

אני אעשה כך, אקרא את הנושאים שעלו במהירות. לא נקים עכשיו צוותים להכל. אני חושבת שנצטרך לחכות. חוץ מאשר הנושא של בית הכנסת, שמאחר שהוא זכה לכל כך הרבה התייחסויות, זה נראה לי משהו שאפשר כבר להתחיל לעבוד עליו. **שכל אחד ייקח חומר למחשבה לישיבה הבאה.**

הילה גרסטל:

מאוד חשוב לי להדגיש שכל הישיבות שקבענו יתחילו בזמן. מי שהגיע, הגיע. ומי שלא הגיע, לא הגיע. אני עוברת מהר על הנושאים, ואח"כ אפשר יהיה גם לקבל את זה בכתב מחוץ לפרוטוקול, כדי שלכל אחד יהיה את זה לנגד העיניים, שלא יצטרך לחפש את זה בפרוטוקול. נושא נוסף שזכה להרבה מאוד התייחסויות זה הנושא של תקצוב שירותי הדת והגרעינים התורניים. יש לי שאלה, שאני לא בטוחה, זה משהו שהוא נתון לעירייה, לשיקול דעת העירייה, אבל יש שאלות שם לגבי אם הגרעין התורן או הגרעינים התורניים מקבלים תקציבים מהעירייה. אם יש פיקוח וסקיפות על הפעילות שלהם. חלוקת משאבים, איך מתבצעת חלוקת המשאבים בהקשר הזה, כשבעצם הקו שעובר, זה שצריך לוודא שיש שוויוניות, יש סבירות, יש היגיון גם חוקיות כמובן בכל הנושא של התקצוב. נושא נוסף שעלה, שני הנושאים הראשונים כל אחד מ-20% הפניות נזכר. הנושאים האחרים, פחות מ-10%. שמירה על אופי חילוני וליברלי של העיר או שכונה ספציפית. שקיפות של הוועדה, שזה דיברנו. בתוך האופי החילוני והליברלי, בא הנושא של פתיחת עסקים בשבת. יש לנו את הספרייה העירונית שנפתחה ועסקים נוספים. יש נושא שעלה, שדובר עליו קודם, שהזכירו אותו ב-5 פניות, זה הנושא של תכנים דתיים במוסדות חינוך חילוניים. אני מייעדת אותך לצוות כזה (גלילה), לא לבד. אבל זה נושא שעלה. הפתיע אותי שכל כך מעט התייחסו, לנוכח זה שיש באז סביב העניין הזה. אני חושבת שאת סיפור הבנת הנקרא, אני הלכתי עם זה בלב כבד.

יש נושא של הפרדה בין דת למדינה, הדרת נשים והפרדה מגדרית, לימודי דמוקרטיה וערכים ליברליים, ייצוג זרמים שונים, שדיברנו, ביהדות, שמירה על מרחב ציבורי, אופי השבת, שזה מתחבר לאופי החילוני והליברלי של העיר.

יעקב נקי: בהרצליה יש הדרת גברים, לא הדרת נשים.

גלילה יבין: לא היו פניות מדתיים?

הילה גרסטל: הייתה פנייה אחת. אני זיהיתי פנייה אחת שנראתה לי מובהקת.

יהודה בן עזרא: רוב הפניות זה מחילונים.

יעקב נקי: אני ביקשתי חברה שלי שיגיבו. מהחברה הדתיים. ביקשתי, והבאתי לידיעתם.

עופר לוי: מה הם אמרו?

יעקב נקי: בשום פנים ואופן לא. הם אמרו שאני מדבר על ההארדקור, אמרו לי שאני מאבד את עצמי לדעת.

הילה גרסטל: כי מה?

יעקב נקי: כי לא ייצא מזה כלום, חוץ מזה שיקפלו אותך. ואני מסביר ומסביר...

דנה אדמוני: כל אחד מסתכל אחרת. אתה יודע איזו מקלחת קרה אני חטפתי?

יעקב נקי: בדיוק. כי לא מדברים.

דנה אדמוני: זה מאוד חד משמעי. אבל יחד עם זאת אני יודעת, מה שנקרא, חייה ותן לחיות, אני מאוד מאמינה בזה.

יעקב נקי: אני לא חושב שיש מישהו בעיר שלא מאמין בזה.

עופר לוי: אני רציתי להגיד משהו. דנה, אני גר כל חיי בהרצליה הירוקה. אני לא יודע איך להגדיר אותה, המערבית. הדר, יגאל אלון, ההגנה וזה. עליי אי אפשר להגיד שאני חי חיים עם אורח דתי או משהו. אני חילוני לגמרי. לא הולך לבתי כנסת. פנו אליי עשרות של התושבים, שהם אומרים לי, עופר, איך זה יכול להיות שאצלנו בירוקה, אנחנו צריכים ללכת עד מגן דוד לבית כנסת. אמנם בכיפור ובחגים עושים להם ביוחנני, באולם הספורט. אז אני רוצה רגע כן להראות שיש גם חילוניים מאצלנו, מהירוקה,

שהם חילוניים ממש.

כשהילדים שלי היו קטנים, לקחתי אותם לשמוע תקיעה בשופר.

דנה אדמוני:

אבל בואו לא נתבלבל, כיפור. בואו נדבר על היום יום.

גלילה יבין:

מה שאני רוצה להגיד לנו, גם לדתיים, וגם לחילוניים, וזה יסכם אני חושב גם את הוועדה הזאת. בסופו של דבר, החילוניים בשבת מקבלים ים של תכנים, ים של אפשרויות. יש לנו מפה עד לונדון, אירועים, ספורט, תרבות, מה לא בהרצליה. להם יש את המקומות שלהם ללכת לתפילות שלהם. אני חושב שאם אנחנו נדע, וזה הכי חשוב, אני אומר את זה כל הזמן. כל אחד יסתכל על מה איך לשפר את הקבוצה שלו, לא איך להחליש את הקבוצה ההיא, אנחנו רק נרוויח מזה. זאת אומרת, בואו נעשה לנו יותר פעילויות, לנו עוד אירוע תרבות בשבת, לנו עוד ספרייה לפתוח בשבת, לנו עוד כזה וכזה. הם שיעשו עוד תפילה, או לא יודע מה. כל אחד יחזק את הצד שלו. לא חייבים תמיד להחליש את הצד השני. זה מה שרציתי להגיד. כשאתה מחזק את הצד שלך, אז אתה גורם לצד השני להיות בסדר, והוא עושה את שלו. אני חושב, פה זה הסוד להצלחה.

עופר לוי:

אני מתחברת לגמרי למה שעופר אומר. אני חושבת שהגדרת את זה קודם כאנטגוניזם, יש גם אנטגוניזם דו צדדי שהתגלה לי לאחרונה. אבל יש גם איזה סוג בצד של החילוניים, יש איזה סוג של חרדה מאוד, מאוד עמוקה מהשתלטות מהדתה. אני חושבת שזה סוג של פיל בחדר. כשבמגזר הדתי כמו שאמר הרב נקי, אומרים לו, זה לא יעזור שום דבר. אבל בציבור החילוני, החרדה העמוקה הזאת מהדתה, מהמטרה המאוד מוגדרת שהולכים צעד אחרי, כובשים שעל אחרי שעל במקומות. ושוב, נכנס הארצי. רואים את ערד, רואים את הגרעין התורני בלוד. אני חייבת לומר לכם שלי היה קשר מאוד טוב עם הגרעין התורני בלוד, כשהייתי. שם זו עיר מורכבת, כי יש שם גם ערבים. זו הייתה מועצת תושבים שהייתה מורכבת גם מהגרעין התורני. עבד. השתנה גם שם לצערי, כמו כל מה שקורה במדינה. אבל בשורה התחתונה, תהיה לנו מטרה, ולכן אני קצת מצטערת שאתה הולך, עופר. עכשיו זה בקטע של הרגשי שאני עושה לך (עופר צריך ללכת).

אני חושבת שלפני שאנחנו הולכים, צריך לקחת מעבר לחשיבה על הנושאים, צריך לחשוב לקראת הישיבה הבאה, שהיא בערך בעוד חודש, מה אנחנו רוצים לסדר היום של הישיבה הבאה. אז תהיה תחילת עבודה של צוות בתי כנסת. וגם נבחר שם צוותים נוספים לנושאים, נעשה איחוד של נושאים, כי אפשר צוות לכמה נושאים שהם בסה"כ מתחת גג אחד. מעבר לזה, מאחר שאנחנו צריכים להביא לא את העירייה לציבור, אלא את הציבור.

הילה גרסטל:

אני חושבת שאחד הדברים שצריך, זה לראות איך אנחנו מגיעים לציבור, ואת מי אנחנו מביאים הנה, כדי שישמיע את דברו.

עופר לוי:

את שאלת בעצם מה אנחנו מביאים בישיבה הבאה. אני יכול להציע נושא, לשאול אם את רוצה את הציבור, או זה. משהו שיכול מאוד לעניין. אפשר להציע?

כן, ברור.

הילה גרסטל:

עופר לוי:

אני הייתי שואל את שני הצדדים, מה חסר לכם בשבת לפחות. מה חסר לכם, מבחינת חילוניים. חסר לנו פעילויות מסוימות, שהם חושבים שאולי סגור. החילוניים, מצד שני, מה לכם חסר בשבת..

אני חושבת שזה לא יפתור לנו. אני הייתי מנסה, ויש לי רעיון כרגע להביא לישיבה הבאה שני דוברים משני הקצוות.

הילה גרסטל:

זה בדיוק מה שאמרתי. לשמוע. אנחנו רגילים כל אחד לשמוע את מה שהוא מכיר, במקום לשמוע את האחר.

דנה אדמוני:

הוועדה הזאת נחמדה מדי. זאת אומרת, מאוד נימוסית, ומאוד נעימה. אני חושבת שאולי זה חומר למחשבה, אני לוקחת סיכון.

הילה גרסטל:

אני חושב שהבעיה מתחילה בעירייה, בתכנון ובנייה. ברגע שבונים שכונה בהרצליה, צריך לבנות שירותים לכל החברה. אם זה מתנ"ס, אם זה מרכז קהילתי, ואם זה בית כנסת.

משה ועקנין:

הביצה והתרנגולת.

יעקב נקי:

זה כאילו אתה בונה שכונה חדשה, אתה מצפה שיהיו שירותים לכולם, לא שירותים רק לצד אחד. ואז מה עושים, בונים את השכונה, ואח"כ רבים אם יהיה או לא יהיה. פה מתחילה הבעיה. אבל אם זה היה מראש מתוכנן, שטחים חומים, בי"ס, גן ילדים, בית כנסת, מרכז קהילתי.

משה ועקנין:

אבל מר ועקנין, אנחנו לא יכולים לתקן את העבר. אנחנו עם הפנים קדימה. מרבית העיר כבר בנויה.

הילה גרסטל:

אני אתן לך דוגמה. הרצליה הילס. כולם חושבים שכולם פה חילוניים. יש לי בהרצליה הילס מסמך רשמי עם 180 חתימות להקים שם בית כנסת, אז לא שזו שכונה חילונית. יש פה ביקוש אדיר. עכשיו, יש שטח חום, החנייה שם, מלחמה על מה יהיה בו. אמרו, קודם כל נמצא בו משהו ציבורי, ואז נכניס לשם בית

משה ועקנין:

כנסת. שיהיה אחרי, לא לפני. זו הבעיה פה.

אבל במרכז המדינה, כשהקרע כל כך נדירה. צריך גם להיכנס לכל נושא. לא בדקנו כמה משפחות רוצות דווקא.

גלילה יבין:

אבל יש ביקוש. לא 10 אנשים, יש לנו רשימות. 180 משפחות. מה שקורה, המשפחות האלה תופסות מקום ציבורי כביכול, אם זה חדר ציבורי, אם זה מקלט, והם הולכים להתפלל בו, כי אין להם ברירה. ואז בא הציבור ואומר, למה אתם במקלטים, למה אתם במקום ציבורי.

משה ועקנין:

אבל הרי לא מתפללים 24/7, אז אחד הנושאים שאפשר לפנות הוא גמישות. זאת אומרת, יכול להיות חלל.

גלילה יבין:

הגמישות הזו היא מייצרת את כל הבעיות בכל המקומות. אם לי יתנו להתפלל בגן ילדים רק בשבת, אני מעדיף להתפלל בבית, ולא התפלל שם. לא הייתי רוצה שאת גן הילדים של הילד שלי, יפנו ביום ראשון, ויכינו שם מסגד ביום שישי, אוקי? לא נעים לי.

יעקב נקי:

אני מסכימה איתך שגן ילדים זה לא מתאים, אבל יש פונקציות אחרות, צריך לחשוב על זה.

גלילה יבין:

טוב. השאלה, אם אנחנו רוצים לישיבה הבאה להזמין דובר או דוברת שמייצג גישה קיצונית חילונית. מי הכי קיצוני?

הילה גרסטל:

אני אביא דובר לפגישה הבאה. אני אשמח.

משה ועקנין:

אקטיביסטית, דעתנית. אני מדברת על הגישה. כי אני לא רוצה שנעשה לעצמנו הנחות בסגנון, לקרוא לזה שנאת חנם, או חרדה. אני חושבת שהדברים האלה נטועים. גם אם זה ברמה הארצית, הם נטועים במקומות מסוימים. יש עניינים אמיתיים שצריך לדון בהם. החרדות, והחששות, בגלל שרואים שהתהליכים האלה קורים.

גלילה יבין:

אני רוצה רגע לחזק את מה שגלילה אומרת על חרדות. אגב, החרדות גם בצד השני. לא רק אצל החילוניים. אני יכול להגיד כשיריב נבחר, באו אליי עשרו, אמרו לי, עופר, מה הולך להיות פה עכשיו, העיר תהיה כזו, ויפגעו בדתיים, ויסגרו לנו בתי כנסת.

עופר לוי:

יעל גרמן בנתה לי בשכונה 3 בתי כנסת. לא מעניין אותי הפוליטיקה. אני מדבר מה היא עשתה לי, לא לך. 3 בתי כנסת. הדבר הראשון, התב"ר הראשון שהיא העבירה זה היה מקווה בשכונת יד התשעה.

יעקב נקי:

היא הייתה אורחת כבוד אצלנו בבתי הכנסת. ולכן, כשיריב עלה,
לא נפלתי מהכיסא.

גלילה יבין: ובצדק.

היא בנתה בית כנסת בפיתוח, וגם במרכז העיר, וגם בשכונות. **משה ועקנין:**

אז אני לא חושבת שזו הנחה. חרדות ואנטגוניזם. לא אמרתי את
המילה שנאת חנם. אמרתי חרדות ואנטגוניזם. זאת עובדה.
צריך לשים אותה על השולחן. זה פיל שצריך לדבר עליו.
החרדות, ואני מקבלת את מה שעופר אומר, שהחרדות הן לשני
הצדדים. ולכן יש לנו שתי אפשרויות. או לעשות מחקר
סוציולוגי, מה השורשים שלהן, או להגיד זו עובדה קיימת,
ואנחנו רוצים לטפל ולרפא. אני חושבת שאופציה ב' יותר טובה.

יעקב נקי: אני מסכים איתך.

מחקר מה קרה, ומה הביא לזה וכו'. לכן אני מציעה להביא
לישיבה הבאה מישהו מהצד הזה, משני הקצוות. **הילה גרסטל:**

עופר לוי יוצא.

אז מי ירכז את רשימת ההמלצות למועמדים שיבואו לפה? **דניאל צרטוק:**

זה דרך אריאלה. **הילה גרסטל:**

תעבירו המלצות לאריאלה, והילה תחליט את מי להזמין. **יהודה בן עזרא:**

אני הייתי חושב שאולי כדאי שבכל ישיבה שלנו במשך המפגשים
הבאים, הראשונים, לא יהיו הרצאות של 10 דק', 17 דק', כי יש
לזה היום כבר שם קוד. ימין, שמאל. לא יודע, או מזרח, מערב.

חד משמעית. מקובל. אבל גם את מי שנזמין, לא נזמין לתחילת
הישיבה, אלא נקבע שעת זימון. **הילה גרסטל:**

הייתה לי עוד סוגיה אחת שמתחברת איכשהו. נושא מס' 2.
שיתוף מורחב של הציבור. איך משתפים, לא רק בנושא של הקול
קורא שפורסם וענו 100 איש. אתם מרוצים, אז אני גם מרוצה,
אך צריך לחשוב על רעיונות נוספים. **הילה גרסטל:**

אני חושבת שאם יהיה נושא, סוגיה מסוימת שניכנס לליבה שלה,
ספציפית משהו קונקרטי נוציא אותו לציבור. **דנה אדמוני:**

הייתה לי מחשבה פרועה, שאני שוקלת ביני לביני אם להעלות אותה, לנוכח הקושי של העומס שאמרת. לא רק אצלך, כי יש כאן עוד אנשים עם עומס. אני יודעת שלפני הבחירות הסתובבתם בשכונות. המועמדים הסתובבו בשכונות. נפגשו עם התושבים. חשבתי על האפשרות שיהיה איזה צוות נודד כזה. כי אני חושבת שאנחנו נביא דובר פה, דובר שם. זה טוב, זה יעשיר אותנו. בשורה התחתונה, אם לא נצא לשטח וניפגש עם תושבים זה יהיה חבל, ונכון שזה באמת צרכן זמן. יכול להיות שצריך לחשוב על האפשרות של יציאה לשטח, לשכונה. **נניח הוועדה נודדת.**

הילה גרסטל:

אפשר במתנ"סים של השכונות.

משה ועקנין:

אפשר לעשות מספר מפגשים, לקבוע מה הפורמט - תושבים, נציגים, משמיעים את קולם, אנחנו משמיעים את קולנו.

דניאל צרטוק:

זה מה שחשבתי, ואם זה מקובל עליכם, זאת הדרך לקבל לדעתי את רחשי הלב של הציבור בצורה בלתי אמצעית.

הילה גרסטל:

קחו בחשבון שיבואו הרבה חבריה לפוצץ מורסות, ולהוציא את הכל החוצה. להתכונן גם לזה.

יעקב נקי:

נצטרך להתמודד עם זה.

יהודה בן עזרא:

בסדר. אני אצטרך להתמודד עם זה, כי אנחנו לא באנו לטמון את הראש בחול. באנו להסתכל למציאות בעיניים. זה מקובל? אז אנחנו נצטרך לראות איך בונים את זה.

הילה גרסטל:

לישיבה הבאה צריך להביא שני דוברים. באחריות מי זה יהיה?

אריאלה חגבי:

גלילה ומשה.

יעקב נקי:

אריאלה, תעבירי להילה, והילה תחליט, אחד מכל צד.

יהודה בן עזרא:

אני מאוד מקווה שהצוות של בתי הכנסת יתחיל לעבוד לפני הישיבה הבאה, בסדר? למרות העומס. תודה רבה, חברים.

הילה גרסטל:

סיכום, הצעות והחלטות:

1. נושא מס' 1 - קול קורא
כללי - פורסם קול קורא. התקבלו כ-100 פניות ונעשה ניתוח ופילוח לפניות שהתקבלו. נושא בתי הכנסת זכה לרוב ההתייחסויות.
2. נושא מס' 2 - חשיבה משותפת על רעיונות נוספים לשיתוף מורחב של הציבור
כללי - איך משתפים יותר את הציבור?
פירסום בקבוצות, פייסבוק.
העלאת פרוטוקולים לאתר העיריה.
במידה ויהיה נושא מסויים, סוגיה ספציפית או משהו קונקרטי נוציא אותו לציבור.
3. נושא מס' 3 - הקמת צוותי משנה
גב' הילה גרסטל
הצעה - הצוות הראשון אותו נקים – צוות בתי הכנסת.
יהיה משולב דתיים וחילוניים ויתחיל להניע את התהליך.
החלטה - חברי צוות המשנה הם: דנה, דניאל, משה ועופר.
4. נושא מס' 4 - הוספת חברי ועדה.
(א) מר יהודה בן עזרא – הוספת חברים לשלוש קטגוריות שדיברנו עליהן.
נציג קונסרבטיבי, רפורמי וחרדי.
הצעה - קיימת נכונות להוספת חברים
החלטה - חברי הוועדה יציעו שמות ויעבירו במייל למזכירת הוועדה. נקבל את השמות וההצעות, נדון ונבחן יחד עם יו"ר הוועדה, גב' הילה גרסטל.
(ב) מר עופר לוי
הצעה - הוספת נציג קונסרבטיבי, את החזן יעקב זינגבוים.
-מתקבלת הסכמת חברי הוועדה.
החלטה - התקבלה. יצורף כחבר ועדה.
5. נושא מס' 5 – שקיפות הדיונים
(א) מר דניאל צרטוק
הצעה - אפשר לשדר ביוטיוב, בוידאו. לראות מה שקורה פה.
-עולות הסתייגויות מצד חברי הוועדה לגבי שידור.
(ב) מר יהודה בן עזרא
הצעה - השקיפות היא בעצם פרסום הפרוטוקולים באתר, המסמך פתוח לכולם. הפרסום נותן את המענה לשקיפות הנדרשת.
החלטה - הפרוטוקולים יעלו לאתר העיריה. לא יהיה שידור בשלב זה.

ג) יו"ר גב' הילה גרסטל

הצעה - נושא השקיפות - נשאלת שאלה לגבי אורחים

חשוב שכל הקצוות יגיעו וישמיעו את דברם, אך עד כמה אנחנו רוצים לפתוח את הדיון לנוכחות של גורמים נוספים שהם לא חברי ועדה, **כאורחים?**

החלטה - צריך קריטריונים לכך. אנחנו נהיה אלה שנדבר על כך בוועדות הבאות ונחליט את מי לזמן לישיבות כדי לשתף אותנו. נעשה את זה בשלב הבא.

בברכה,

הילה גרסטל
יו"ר הוועדה

רשמה : אריאלה חגבי
מזכירת הוועדה

